

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 160/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. S., t. č. vo väzbe, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 23, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Bratislava III sp. zn. Tp 338/2009 z 24. marca 2010, sp. zn. 3 T 144/2010 z 9. septembra 2010 a sp. zn. 3 T 144/2010 z 29. decembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tos 7/2011 z 25. januára 2011, a takto

rozhodol:

Sťažnosť V. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 28. marca 2011 doručené podanie V. S., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), z ktorého vyplýva, že ním namieta porušenie „*práva na obhajobu, rovnosť strán, spravodlivý proces, osobnú slobodu*

a slobodu pohybu a pobytu“, a to tak v zmysle Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj „*medzinárodnými zmluvami*“ uzneseniami Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 338/2009 z 24. marca 2010, sp. zn. 3 T 144/2010 z 9. septembra 2010 a sp. zn. 3 T 144/2010 z 29. decembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 7/2011 z 25. januára 2011 (ďalej aj „*namietané uznesenie krajského súdu*“). Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 23, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „*dohovor*“) označenými uzneseniami okresného súdu a namietaným uznesením krajského súdu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre pokračujúci obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ je stíhaný väzobne. Do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 338/09 z 24. marca 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 25/2010 z 1. apríla 2010 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba).

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave podala 12. júla 2010 na sťažovateľa obžalobu pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona (v bode 1) a pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona v časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (v bode 2).

Okresný súd na verejnom zasadnutí pri predbežnom prerokovaní obžaloby uznesením sp. zn. 3 T 144/2010 z 9. septembra 2010 nariadil termín hlavného pojednávania a zároveň rozhodol o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa.

Dňa 29. novembra 2010 a tiež 1. decembra 2010 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu; sťažovateľ súčasne ponúkol písomný sľub ako náhradu za väzbu. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 144/2010 z 29. decembra

2010 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a zároveň neprijal ani písomný sľub ponúknutý sťažovateľom. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 7/2011 z 25. januára 2011 tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ tvrdí, že v jeho prípade dôvody väzby od počiatku neboli dané a rovnako od počiatku až dosiaľ orgány činné v trestnom konaní neobjasnili skutkový stav veci tak, aby bolo možné urobiť záver o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti sťažovateľom. Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že *„OČTK dodnes nezistili skutkový stav veci. Skutkový stav neobjasnili ani po mojom vzatí do väzby a to i napriek skutočnosti, že ja som mal aj mám záujem spolupracovať s OČTK, aby sa vec objasnila a vysvetlila.“*

Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že v rámci prípravného konania pôvodne odmietol vypovedať s tým, že akonáhle mu jeho advokát objasní situáciu, vypovedať bude. Následne, napriek opakovaným žiadosťiam, ktoré adresoval vyšetrovateľovi, ako aj dozorujúcemu prokurátorovi, mu nebolo v rámci prípravného konania umožnené vypovedať. Pritom sťažovateľ tvrdí, že má záujem spolupracovať, aby vec bola spravodlivo objasnená.

Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojich práv na obhajobu postupom okresného súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že 9. septembra 2010 vykonal verejné zasadnutie o predbežnom prerokovaní obžaloby bez prítomnosti jeho obhajcu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ tri dni pred konaním verejného zasadnutia písomne vypovedal plnú moc svojmu obhajcovi, ktorý sa o tejto skutočnosti dozvedel priamo na verejnom zasadnutí, kde túto skutočnosť akceptoval. Okresný súd napriek tomu vo verejnom zasadnutí pokračoval a uznesením nariadil termín hlavného pojednávania.

Sťažovateľ ďalej argumentuje, že *„ak súd vezme v úvahu okolnosti, ktoré pri rešpektovaní prezumpcie nevinoty, zásady primeranosti, fakultatívnosti a subsidiarity inštitútu väzby ako prostriedku ultima ratio, je možné väzbu nahradiť niektorým z inštitútov ustanovených zákonom...“*

Písomný sľub, ktorý som viac krát predložil, je jedným z opatrení, ktorým možno v prípade splnenia podmienok nahradiť väzbu...

Prvostupňový súd sa veci nevenoval a obmedzil sa len na strohé konštatovanie. Odvolací (sťažnostný) súd sa neodôvodnene stotožnil s konštatovaním prvostupňového súdu...

Chcem podotknúť, že nikdy v minulosti som nebol vo väzbe ani som nebol odsúdený (v zmysle ust. § 92 – 93 Tr. zákona).“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru uzneseniami okresného súdu sp. zn. Tp 338/2009 z 24. marca 2010 a sp. zn. 3 T 144/2010 z 29. decembra 2010

Pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie ním označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru uzneseniami okresného súdu sp. zn. Tp 338/2009 z 24. marca 2010 a sp. zn. 3 T 144/2010 z 29. decembra 2010, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 338/2009 z 24. marca 2010 mohol sťažovateľ podať sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (sťažovateľ túto možnosť využil; o jeho sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 25/2010 z 1. apríla 2010, tak že ju zamietol). Rovnako tak proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 144/2010 z 29. decembra 2010 mohol sťažovateľ podať sťažnosť, o ktorej bol taktiež oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (aj v tomto prípade sťažovateľ túto možnosť využil; o jeho sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 7/2011 z 25. januára 2011 tak, že ju zamietol).

Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnostiach sťažovateľa proti uzneseniam okresného súdu z 24. marca 2010 a 29. decembra 2010 vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto v tejto časti odmietol pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 144/2010 z 9. septembra 2010

Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 144/2010 z 9. septembra 2010, ktorým bol na verejnom zasadnutí o predbežnom prerokovaní obžaloby nariadený termín hlavného pojednávania, je daná prieskumná právomoc ústavného súdu, keďže proti tomuto uzneseniu sťažnosť ani iný opravný prostriedok prípustný nie je.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

V danom prípade bolo predmetné uznesenie okresného súdu vyhlásené a nadobudlo právoplatnosť 9. septembra 2010, pričom sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 23. marca 2011. Z uvedeného vyplýva, že v tejto časti sťažovateľ podal sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 7/2011 z 25. januára 2011

Namietaným uznesením krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 144/2010 z 29. decembra 2010; okresný súd týmto uznesením zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a neprijal jeho písomný sľub ako náhradu jeho väzby.

V súvislosti s touto časťou sťažnosti ústavný súd poukazuje na už citovaný § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami

o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd v prvom rade konštatuje, že väčšina námietok sťažovateľa uvedených v jeho sťažnosti má všeobecný charakter, sťažovateľ prostredníctvom nich len poukazuje na ústavné princípy a zásady väzobného konania bez toho, aby ich špecifikoval a konkretizoval vo vzťahu k svojmu väzobnému stíhaniu, resp. vo vzťahu k svojmu trestnému stíhaniu. Napriek tomu možno zo sťažnosti vyvodiť, že podstata jeho námietok spočíva v tom, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal, resp. nevysporiadal s dôvodmi existencie a trvania väzby a len jednoducho konštatoval, že tieto dôvody tu sú. Sťažovateľ zastáva tiež názor, že skutkový stav v jeho trestnej veci nebol dosiaľ objasnený tak, aby bolo možné urobiť záver o tom, že je dôvodne podozrivý zo spáchania trestnej činnosti, ktorá je predmetom jeho trestného stíhania. Napokon sťažovateľ tvrdí, že vzhľadom na všetky okolnosti uvedené v sťažnosti, by v predmetnom trestnom stíhaní bolo vhodné a primerané nahradiť jeho väzobné stíhanie prijatím písomného sľubu ako náhrady väzby. Sťažovateľ opakovane poukazuje aj na skutočnosť, že mal v prípravnom konaní záujem s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracovať tak, aby sa celá záležitosť čo najskôr objasnila.

Opodstatnenosť uvedených námietok sťažovateľa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konfrontoval s obsahom odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 T 144/2010 z 29. decembra 2010, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá a zároveň okresný súd neprijal ním ponúknutý písomný sľub, ako aj s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny

názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 29. decembra 2010 vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby na základe príkazu na zatknutie, pretože na adresách a telefónnych číslach, ktoré uviedol vyšetrovateľovi, sa nezdržiaval. Okresný súd na túto skutočnosť v označenom uznesení poukazuje takto: „Uviedol (sťažovateľ, pozn.), že sa zdržiaval a zdržiava v P., kde sa zaoberal sprostredkovateľskou činnosťou, avšak presnú adresu špecifikovať nevedel, taktiež uviedol, že sa zdržiava na adrese D. Pokiaľ ide o pobyt v mieste trvalého bydliska jeho rodičov, súd poukazuje na tú skutočnosť, že z tejto adresy bol obžalovaný odhlásený na základe žiadosti jeho rodičov.

Podľa odpisu z registra trestov obžalovaný bol doteraz 2 krát súdne trestaný a okrem toho podľa vlastného vyjadrenia je voči nemu vedené trestné stíhanie na Okresnej prokuratúre pre Bratislavu III...

Obžalovaný V. S. je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 odsek 1) odsek 4) Trestného zákona a iné, pričom trestná sadzba pre uvedený zločin je v rozpätí od desať do pätnásť rokov. Zároveň treba podotknúť, že v danom prípade prichádza do úvahy postup platný pre ukladanie súhrnného trestu, čo znamená navýšenie základnej trestnej sadzby.

Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že dôvody tzv. útekovej väzby v zmysle § 71 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku sú dané i naďalej. Podmienky na útekovú väzbu sú dané vtedy, ak možno dôvodne t. j. s rozumným stupňom pravdepodobnosti sa domnievať, že obvinený sa pokúsi vyhnúť trestným dôsledkom svojho konania spôsobom, ktorým by sa stal dočasne alebo trvale fyzicky nedostihnuteľným a teda aj nepostihnuteľným.

Nebezpečenstvo úteku, resp. obavy, že sa obvinený bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, resp. trestu vyplýva nielen z výšky hroziaceho trestu, ale aj zo skutočností a okolností, ktoré boli zistené už v štádiu rozhodovania o jeho vzatí do väzby.

Obžalovaný sa v mieste trvalého bydliska nezdržiaval, na základe rozhodnutia rodičov bol z tejto adresy odhlásený, podľa vlastného udania sa väčšinou času zdržiaval

v Českej republike, kde mal mať rozbehnuté podnikateľské aktivity, avšak presnú adresu udať nevedel, na adrese ktorú uviedol vyšetrovateľovi ako i na udaných telefónnych číslach sa nezdržiaval, a k týmto okolnostiam dôvodom pristúpil i ďalší opodstatnený dôvod a to reálna hrozba vysokého trestu v prípade uznania viny...

Vzhľadom k vyššie uvedenému ako i k osobe obžalovaného a charakteru trestnej činnosti, ktorá je mimoriadne závažná a rozsiahla súd neprijal písomný sľub ponúkaný obžalovaným a tohto ponechal vo väzbe.“

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 Tos 7/2011 z 25. januára 2011 sa najmä uvádza: „*V predmetnej veci je predovšetkým potrebné uviesť, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú, že skutky, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, boli spáchané, majú znaky vyššie špecifikovaných trestných činov, pričom existuje dôvodné podozrenie, že tieto skutky spáchal obžalovaný V. S. Vážnosť toho podozrenia je ešte umocnená podaním obžaloby prokurátorky krajskej prokuratúry. Námietky obžalovaného o nedostatku konkrétnych skutočností pristupujúcich k podmienke dôvodného podozrenia zo spáchania trestných činov sú v tomto štádiu trestného konania neopodstatnené. K tomu sa žiada dodať, že obžalovaný v konaní pred súdom ešte nevypovedal ku skutku v bode 1/ obžalobného návrhu (dielčie skutky v bodoch a/ až g/), pričom ani výslovne nevyužil právo odoprieť výpoveď k tomuto bodu obžaloby. Vo veci je ešte nariadené hlavné pojednávanie na 3. februára 2011, kde majú byť realizované osobné výsluchy značného počtu svedkov, resp. poškodených...*

Krajský súd v Bratislave sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že aj v tomto štádiu trestného konania, dôvody tzv. útekovej väzby u obžalovaného V. S. v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. nepochybne trvajú.

V danom prípade nielen podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, za ktorý hrozí obžalovanému vysoký trest (od 10 do 15 rokov), je tou konkrétnou skutočnosťou odôvodňujúcou obavu z jeho úteku alebo skrývania sa, ale aj okolnosť, že obžalovaný bol vzatý do väzby na základe príkazu na zatknutie, keďže ho nebolo možné predvolať alebo predviesť a tak zabezpečiť prítomnosť na procesných úkonoch. Obžalovaný sa totiž nezdržiaval na území Slovenskej republiky, pohyboval sa na neznámych adresách v Českej

republike, pričom na základe rozhodnutia jeho rodičov bol z miesta trvalého bydliska odhlásený.

Sťažnostný súd sa už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach sp. zn. 2 Tpo 25/2010, 2 Tos 76/2010 a 3 Tos 78/2010 existenciou týchto dôvodov väzby zaoberal a na argumentáciu v nich uvedenú poukazuje.

Krajský súd ďalej zistil správnosť konštatácií uvedených súdom prvého stupňa vo vzťahu k posudzovaniu písomného sľubu obžalovaného. Senát okresného súdu skúmal a hodnotil skutočnosti týkajúce sa tak povahy prejednávaneho prípadu ako aj osoby obžalovaného. Nemožno prehliadnuť, že z výsledku lustrácie v evidencii Ministerstva spravodlivosti SR je zrejmé, že okrem posudzovaného prípadu, bol obžalovaný v ďalších dvoch prípadoch postavený pred súd a právoplatne odsúdený (Okresný súd Bratislava III sp. zn. 2 T 47/2008 a Okresný súd Trnava sp. zn. 30 T 87/2007).

Na základe týchto zistení súd druhého stupňa tiež konštatuje, že povaha prejenávaného prípadu ako aj osoba obžalovaného a spôsob jeho života nedávali reálny predpoklad na to, aby senát okresného súdu mohol považovať písomný sľub obžalovaného za dostatočný a ten prijať.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd predovšetkým konštatuje, že odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu z 29. decembra 2010 vo vzťahu k väzobným dôvodom podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nemožno považovať za arbitrárne a ani za zjavne neodôvodnené, a preto nevidí dôvod na to, aby do právnych záverov krajského súdu zasiahol. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil existenciu dôvodov pre ďalšie väzobné stíhanie sťažovateľa, a preto jeho uznesením nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, prostredníctvom ktorých sa predovšetkým garantuje ústavnosť väzobného stíhania osôb, ktoré sú podozrivé zo spáchania trestnej činnosti.

Rovnako tak okolnosti prípadu nenaznačujú, že by postupom krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 29. decembra 2010 mohlo dôjsť k porušeniu ďalších základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru

označených sťažovateľom o to viac, že ide o práva, ktorých ochrany sa sťažovateľ bude môcť účinne domáhať v ďalšom priebehu trestného konania vedeného proti jeho osobe. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Na tomto základe pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že namietaným uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru označených sťažovateľom, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2011